

Ohrožení pod vlivem návykové látky

Samotná skutečnost, že se nepodařilo objektivně zjistit přesné množství alkoholu v krvi řidiče v době jízdy, ještě - bez dalšího - nevyklučuje jeho trestní odpovědnost za trestný čin podle § 201 odst. 1 tr. zák. Tato odpovědnost je podmíněna stavem, který vylučuje způsobilost k výkonu řídičské činnosti. Tento stav lze v rámci souhrnu provedených důkazů (např. svědeckých výpovědí či znaleckého posudku) prokázat mj. též výsledkem orientační dechové zkoušky, zvláště pokud byla provedena přístrojem, který umožňuje kvantifikovat množství požitého alkoholu. Výsledek dechové zkoušky, pokud jinak odpovídá dalším důkazům, nelze odmítnout jen proto, že je zatížen určitou nepřesností.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 3 Tdo 1215/2007, ze dne 28.11.2007)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání nejvyšší státní zástupkyně podaném v neprospěch obviněného M. P., proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích - pobočka v Táboře ze dne 6. 6. 2007, sp. zn. 14 To 157/2007, jako soudu stížnostního v trestní věci vedené u Okresního soudu v Pelhřimově pod sp. zn. 2 T 67/2007, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušuje usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích - pobočka v Táboře ze dne 6. 6. 2007, sp. zn. 14 To 157/2007, a usnesení Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 18. 5. 2007, sp. zn. 2 T 67/2007. Podle § 265k odst. 2 věta druhá tr. ř. se zrušují i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Okresnímu soudu v Pelhřimově přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Pelhřimově podal pod sp. zn. ZK 47/2007-11 dne 14. 5. 2007 u tamního okresního soudu na obviněného (podezřelého) M. P. návrh na potrestání pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr. zák., kterého se měl dopustit skutkem spočívajícím v tom, že „dne 6. 5. 2007 v časných ranních hodinách řídil po předchozím požití alkoholických nápojů, v době, kdy koncentrace alkoholu v jeho krvi přesahovala hodnotu 1 g/kg, osobní automobil tov. zn. Škoda 105L, a to přinejmenším v K. n. L., kde byl při snaze ujet hlídce Policie ČR, touto dostižen v ul. V., v další jízdě mu bylo zabráněno a orientační dechovou kontrolou za použití přístroje Dräger, bylo zjištěno, že koncentrace alkoholu v jeho dechu dosahovala 2,24 g/kg.“

Samosoudce Okresního soudu v Pelhřimově rozhodl o podaném návrhu na potrestání tak, že podle § 314c odst. 1 písm. a) tr. ř. za použití § 171 odst. 1 tr. ř. trestní věc obviněného M. P. postoupil Městskému úřadu v Pelhřimově s tím, že se nejedná o trestný čin, avšak výše uvedený skutek by mohl být příslušným orgánem posouzen jako přestupek.

O stížnosti státního zástupce proti předmětnému usnesení rozhodl ve druhém stupni Krajský soud v Českých Budějovicích - pobočka v Táboře, usnesením ze dne 6. 6. 2007, sp. zn. 14 To 157/2007, jímž podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. podanou stížnost jako nedůvodnou zamítl. Usnesení stížnostního soudu tak nabylo právní moci dne 6. 6. 2007 (§ 140 odst. 1 písm. a/ tr. ř.) a k témuž datu nabylo právní moci i usnesení soudu prvního stupně (§ 140 odst. 1 písm. b/ cc/ tr. ř.).

Proti shora citovanému usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích - pobočka v Táboře podala následně nejvyšší státní zástupkyně v neprospěch obviněného M. P. dovolání. Uplatněnými

dovolacími důvody byly důvody uvedené v ustanovení § 265b odst. 1 písm. f), l) tr. ř.

V odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku dovolatelka uvedla, že postup předpokládaný ustanovením § 314c odst. 1 písm. a) tr. ř., § 188 odst. 1 písm. b) tr. ř. a § 171 odst. 1 tr. ř. přichází v úvahu toliko tehdy, nasvědčují-li výsledky dosavadního řízení tomu, že skutek není trestným činem. Takový závěr lze podle dovolatelky učinit teprve poté, co byly náležitě objasněny všechny skutečnosti rozhodné pro výše uvedené zjištění. V posuzovaném případě však podmínky pro postoupení věci jinému orgánu splněny nebyly.

Dovolatelka poukázala na to, že soudy obou stupňů shodně vycházely ze skutkového zjištění, že obviněný M. P. se jako řidič osobního automobilu v rozhodné době nacházel pod vlivem alkoholu. Při orientační dechové zkoušce za použití přístroje Dräger byla obviněnému naměřena koncentrace alkoholu v jeho krvi ve výši 2,24 g/kg. Naproti tomu při provádění odběru krve došlo k vadě, pro kterou nebylo možno množství alkoholu v krvi obviněného přesně specifikovat. Na výše uvedeném důkazním základě pak soudy dospěly k závěru, že v daném případě nelze vycházet z toho, že hladina alkoholu v krvi obviněného přesahovala hodnotu 1 g/kg, neboť výsledky zjištěné za použití přístroje Dräger mají toliko orientační povahu. V uvedené souvislosti bylo soudem poukazováno na obdobný případ projednávaný u Okresního soudu v Pelhřimově ve věci sp. zn. 2 T 175/2006, kde příbráný znalec z oboru soudního lékařství uvedl, že v praxi není výjimečné zjištění, že rozdíl koncentrací etanolu v krvi získaných výše uvedenými přístroji se podstatně liší od výsledků zjištěných metodou plynové chromatografie. To znamená, že nelze spolehlivě dovodit, že by výsledky uváděné přístrojem Dräger vždy odpovídaly skutečné koncentraci alkoholu v krvi.

Podle dovolatelky však shora uvedený právní názor není správný. Pro posouzení skutku jako trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr. zák. totiž postačí, pokud obsah alkoholu v krvi bude stanoven v určitém rozmezí, jestliže zároveň spodní hranice tohoto rozmezí překročí hodnotu 1 g/kg. V posuzovaném případě byla obviněnému M. P. naměřena hodnota 2,24 g/kg, což znamená, že pokud by spodní hranice množství alkoholu v krvi obviněného měla být nižší než 1 g/kg, musel by přístroj Dräger pracovat s přesností (lépe řečeno s nepřesností) v rozmezí cca 55,4 %, což by ve svém důsledku znamenalo, že možnosti jeho využití by byly prakticky nulové. Dovolatelka zdůraznila, že k tomu, aby bylo možno vyslovit závěr, že skutek není trestným činem, a z tohoto důvodu věc postoupit správnímu orgánu k projednání jako přestupku, by bylo nejprve nezbytné zjistit přesnost přístroje Dräger a stanovit rozmezí, v němž se hladina alkoholu v krvi obviněného M. P. v rozhodnou dobu pohybovala. Otázku, zda lze množství alkoholu v krvi zjišťovat z dechové zkoušky provedené s použitím přístroje umožňujícího obsah alkoholu kvantifikovat, přitom Nejvyšší soud České republiky již řešil se závěrem, že takový postup vyloučen není (viz rozhodnutí ve věci sp. zn. 5 Tz 202/99).

Jestliže se však soud prvního stupně věcí ze shora naznačených hledisek nezabýval a neučinil potřebná zjištění, a přesto rozhodl o postoupení věci obviněného M. P., naplnil tímto svým chybným postupem dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř., neboť podmínky pro postoupení věci správnímu orgánu k jejímu projednání jako přestupku zjevně splněny nebyly. Pokud následně odvolací soud stížnost státního zástupce proti takovému vadnému rozhodnutí zamítl, byl tím naplněn i dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř.

S ohledem na výše uvedené důvody nejvyšší státní zástupkyně v závěru dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky podle § 265k odst. 1, odst. 2 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 6. 6. 2007, sp. zn. 14 To 157/2007, a usnesení Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 18. 5. 2007, sp. zn. 2 T 67/2007, a poté věc podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Okresnímu soudu v Pelhřimově k novému projednání a rozhodnutí. Pro případ, že by dovolací soud hodlal ve věci rozhodnout jiným než navrhovaným způsobem, vyslovila dovolatelka ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání.

K dovolání nejvyšší státní zástupkyně se v souladu s ustanovením § 265h odst. 2 tr. ř. vyjádřil obviněný M. P. a uvedl, že nesouhlasí s tím, aby jeho jednání bylo posuzováno jako trestný čin. Zároveň udělil souhlas s projednáním dovolání v neveřejném zasedání.

Nejvyšší státní zástupce je podle § 265d odst. 1 písm. a) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného. Dovolání bylo podáno v zákonné dvouměsíční dovolací lhůtě (§ 265e odst. 1 tr. ř.) a současně splňuje formální a obsahové náležitosti předpokládané v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.), především zkoumal, zda v předmětné věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání podle § 265a tr. ř. Shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., neboť napadá rozhodnutí soudu druhého stupně, jímž bylo pravomocně rozhodnuto ve věci samé a směřuje proti rozhodnutí, jímž byl zamítnut řádný opravný prostředek (stížnost státního zástupce) proti usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. d) tr. ř., kterým byla věc postoupena jinému orgánu.

Poněvadž dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., bylo dále zapotřebí posoudit otázku, zda konkrétní důvody, o které nejvyšší státní zástupkyně dovolání opírá, lze podřadit pod dovolací důvody podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. f), l) tr. ř., na které je v dovolání odkazováno.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. je dán tehdy, jestliže bylo rozhodnuto o postoupení věci jinému orgánu, o zastavení trestního stíhání, o podmíněném zastavení trestního stíhání, o schválení narovnání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí. Pokud jde o postoupení věci, uvedený dovolací důvod lze spatřovat např. v tom, že soud druhého stupně rozhodl o postoupení věci jinému orgánu k rozhodnutí o přestupku, jiném správním deliktu či kárném provinění, přestože se jedná o trestný čin, nebo že v době rozhodování odvolacího soudu nelze již takové jednání jako přestupek, jiný správní delikt či kárné provinění projednat, neboť uplynula zákonná lhůta.

Důvodem dovolání podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. je existence vady spočívající v tom, že bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř. Předmětný dovolací důvod tedy dopadá na případy, kdy došlo k zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku bez věcného přezkoumání a procesní strana tak byla zbavena přístupu ke druhé instanci, nebo byl-li zamítnut řádný opravný prostředek, ačkoliv již v předcházejícím řízení byl dán některý ze shora uvedených dovolacích důvodů. V dané věci dovolatelka uplatnila druhou alternativu tohoto dovolacího důvodu, tj. že v řízení předcházejícím napadenému rozhodnutí byl dán dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř.

S ohledem na výše uvedený obsah dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. f), l) tr. ř. je zřejmé, že dovolatelka uplatnila dovolání právně relevantně. Protože Nejvyšší soud v projednávané věci neshledal důvody pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroku rozhodnutí, proti kterému bylo dovolání podáno, a to v rozsahu a z důvodů, jež byly v dovolání relevantně uvedeny, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a dospěl k následujícím závěrům:

V obecné rovině je nejprve zapotřebí uvést, že trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr. zák. se dopustí pachatel, který, byť i z nedbalosti, vykonává ve stavu vylučující způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, zaměstnání nebo jinou činnost, při kterých by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku. Stav vylučující způsobilost je třeba v každém konkrétním případě zjišťovat a dokazovat. Zároveň je třeba

připomenout, že podle poznatků lékařské vědy není žádný, tedy ani nadprůměrně disponovaný řidič, schopen bezpečně řídit motorové vozidlo, dosáhne-li hladina alkoholu v jeho krvi nejméně 1,00 g/kg (1 promile).

Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 17. 2. 2000, sp. zn. 5 Tz 202/99, vyslovil, že trestní stíhání obviněného řidiče motorového vozidla pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 tr. zák. není vyloučeno ani v případě, jestliže se nepodařilo objektivně (tj. odběrem a vyšetřením krve) zjistit přesné množství alkoholu v jeho krvi v době jízdy. Citované ustanovení totiž podmiňuje trestní odpovědnost stavem, který vylučuje způsobilost k výkonu zaměstnání nebo jiné činnosti, při kterých by mohl pachatel ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku. Na takový stav lze sice usuzovat především z množství (hladiny) alkoholu v krvi řidiče, ale není-li tento údaj k dispozici, je možné a nutné stav vylučující způsobilost vyvodit ze souhrnu ostatních okolností, za nichž byla jízda řidiče motorového vozidla uskutečněna, např. z druhu a množství alkoholických nápojů požitých řidičem před jízdou z doby, kdy k požití došlo, ze způsobu jízdy, z celkového chování řidiče apod. Nejvyšší soud zároveň poukázal na to, že vedle svědeckých výpovědí, lékařských zpráv či znaleckého posudku může být jedním ze souhrnu důkazů, byť nikoliv jediným, jimiž lze prokázat stav vylučující způsobilost pachatele k výkonu činnosti podle § 201 tr. zák., též výsledek dechové zkoušky, zejména pokud byla tato zkouška provedena přístrojem, který umožňuje kvantifikovat množství požitého alkoholu. Výsledek dechové zkoušky pak není možné bez dalšího odmítnout jen z toho důvodu, že přístroj, na kterém byla zkouška provedena, je zatížen určitou nepřesností, pokud výsledek odpovídá ostatním důkazům.

Jsou-li výše uvedené zásady aplikovány na nyní projednávaný případ, pak z rozhodnutí soudů prvního i druhého stupně vyplývá, že vycházely ze stejného skutkového základu, podle něhož obviněný M. P. inkriminovaného dne řídil osobní automobil po požití alkoholu. O jeho ovlivnění alkoholem pak podle soudu svědčilo jeho chování při řízení automobilu i výsledky provedeného lékařského vyšetření, podle kterého dech obviněného byl cítit po alkoholu, jevil se nejistý při chůzi a projevoval i další příznaky typické pro ovlivnění alkoholem, tzn. jevil poruchy psychosenzomotorických funkcí (viz str. 2, 3 usnesení soudu druhého stupně). Bylo zjištěno rovněž to, že podle výsledků orientační dechové zkoušky provedené orgány Policie ČR za použití přístroje Dräger činila koncentrace alkoholu v krvi obviněného 2,24 g/kg. Přesné množství alkoholu v jeho krvi se však nepodařilo zjistit vzhledem k tomu, že následně odebraná krev byla umístěna do nevhodné zkumavky, což mělo za následek zmaření vyšetření prováděného metodou plynové chromatografie (viz str. 1 usnesení soudu prvního stupně).

Oba soudy pak dospěly ke shodnému právnímu závěru (mj. s odkazem na obsah znaleckého posudku podaného v jiné trestní věci), že rozdíl koncentrace etanolu v krvi naměřené pomocí dechových analyzátorů se (podle podmínek, za nichž je přístroj používán) podstatně liší od výsledků zjištěných metodou plynové chromatografie. Za těchto okolností proto podle názoru soudů nebylo možno spolehlivě dovodit, že obviněný byl ovlivněn alkoholem v míře předpokládané v ustanovení § 201 odst. 1 tr. zák., tedy v množství dosahujícím hodnoty 1 g/kg (viz str. 3 napadeného usnesení odvolacího soudu).

Názor, že předmětný skutek nebylo možno právně posoudit jako trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr. zák. však Nejvyšší soud nesdílí.

Nejvyšší soud již v předcházejících odstavcích vyložil, že samotná skutečnost, že se nepodařilo objektivně zjistit přesné množství alkoholu v krvi řidiče v době jízdy, ještě - bez dalšího - nevylučuje jeho trestní odpovědnost za trestný čin podle § 201 odst. 1 tr. zák. Ta je totiž podmíněna stavem, který vylučuje způsobilost k výkonu řidičské činnosti. Tento stav lze v rámci souhrnu provedených důkazů (např. svědeckých výpovědí či znaleckého posudku) prokázat mj. též výsledkem orientační dechové zkoušky, zvláště pokud byla provedena přístrojem, který umožňuje kvantifikovat množství

požitého alkoholu. V uvedené souvislosti Nejvyšší soud zdůraznil, že výsledek dechové zkoušky, pokud jinak odpovídá dalším důkazům, nelze odmítnout jen proto, že je zatížen určitou nepřesností.

V projednávané věci soudy v podstatě nepřisuzovaly větší význam tomu, že podle svědeckých výpovědí i podle lékařského vyšetření obviněný M. P. jevil v rozhodnou dobu zjevné známky požití alkoholu. Ve svých úvahách se pak zaměřily na to, že v důsledku pochybení při odběru krve se nepodařilo uskutečnit přesné měření metodou plynové chromatografie a že testovací přístroj Dräger může na rozdíl od uvedené metody vykazovat určité nepřesnosti a odchylky. Taková skutečnost nepochybně může mít význam především tam, kde naměřené hodnoty činí kolem 1 g/kg. K tomu je zároveň třeba dodat, že v posuzovaném případě obviněného M. P. by tato odchylka musela být extrémně vysoká (naměřeno 2,24 g/kg), neboť za předpokladu, že by hladina alkoholu v krvi obviněného nedosáhla ani 1 g/kg, musela by chyba představovat hodnotu nejméně 1,24 g/kg. Samotnou skutečností, zda přístroj Dräger může vůbec pracovat s tak vysokou nepřesností - tolerancí (a že z tohoto důvodu by byl v praxi prakticky nepoužitelný) se však soudy nijak blíže nezabývaly.

Nejvyšší soud proto dovolatelce přisvědčil v tom, že skutkový základ, který měly soudy obou stupňů k dispozici, nedovoľoval jednoznačný hmotně právní závěr, že jednání obviněného M. P. není trestným činem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr. zák. V tomto smyslu je pak rozhodnutí soudu prvního stupně o postoupení trestní věci obviněného M. P. příslušnému orgánu založeno na vadě předpokládané v důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. a rozhodnutí soudu druhého stupně na vadě předpokládané v důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., neboť rozhodl o zamítnutí řádného opravného prostředku (stížnosti) státního zástupce, ačkoliv v řízení tomuto rozhodnutí předcházejícím byl dán dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř.

Nejvyšší soud proto z podnětu dovolání nejvyšší státní zástupkyně, důvodně podaného v neprospěch obviněného M. P., podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích - pobočka v Táboře ze dne 6. 6. 2007, sp. zn. 14 To 157/2007, a zrušil i jemu předcházející usnesení Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 18. 5. 2007, sp. zn. 2 T 67/2007. Podle § 265k odst. 2 věta druhá tr. ř. zrušil rovněž i všechna další rozhodnutí na zrušená usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Okresnímu soudu v Pelhřimově přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Věc se tak vrací do stadia, kdy se soud prvního stupně bude muset v intencích rozhodnutí Nejvyššího soudu věcí znovu zabývat. Především bude zapotřebí, aby v hlavním líčení provedl nezbytné důkazy, především jako svědky vyslechl příslušníky Policie ČR nrap. L. J. a prap. L. K. ke způsobu jízdy obviněného M. P. a k jeho chování po vystoupení z vozidla, když podle úředních záznamů vypracovaných uvedenými policisty (č. l. 10 - 13 spisu) po vystoupení z vozidla vrávorál, byl nejistý při chůzi a z jeho dechu byl cítit alkohol. Tato skutečnost současně vyplývá i z Protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem (č. l. 25), neboť i při odborném vyšetření lékařem bylo zjištěno, že obviněný jevil poruchy psychosenzomotorických funkcí. Zároveň bude nezbytné, aby skutečnosti, jež ve svém souhrnu vyplynou z výše uvedených důkazů, odborně posoudil příslušný znalec, kterého soud přibere, jenž by se ve svém posudku zaměřil na to, zda celkové chování obviněného během jízdy a po ní svědčilo o požití alkoholu v takové míře, jež by z lékařského hlediska vylučovala jeho řídičskou způsobilost. Jinými slovy, bude třeba, aby znalec podle projevů obviněného (a to i těch, které byly zjištěny při lékařském vyšetření) vyhodnotil a alespoň přibližně kvantifikoval, jakému množství požitého alkoholu by odpovídal stupeň zjištěné poruchy psychosenzomotorických funkcí. Znalec by se měl zároveň vyjádřit i k tomu, zda dechová zkouška provedená přístrojem Dräger (který jinak umožňuje numericky vyjádřit množství požitého alkoholu) mohla při jinak zjevných projevech podnapilosti obviněného vést k tak nepřesnému výsledku - toleranci, že i při naměřené hodnotě 2,24

g/kg by bylo možno připustit, že ve skutečnosti nemusela tato hodnota činit ani jedno promile alkoholu v krvi, tj. 1 g/kg. Bude-li k řádnému objasnění věci nezbytné provést i důkazy další, soud provede i tyto důkazy.

Skutková zjištění, ke kterým soud shora naznačeným způsobem dospěje, mu pak umožní posoudit, zda se obviněný M. P. dopustil trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr. zák. či nikoliv. Závěr o jeho případné trestní odpovědnosti pak bude podmíněn zjištěním, zda se obviněný v inkriminovanou dobu nacházel ve stavu, který vylučoval jeho způsobilost k výkonu řídičské činnosti, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku. Jak již Nejvyšší soud shora připomenul, na takový stav lze sice usuzovat především z množství (hladiny) alkoholu v krvi řidiče, ale není-li tento údaj k dispozici, je možné takový stav dovodit ze souhrnu ostatních zjištěných okolností, za kterých byla jízda s motorovým vozidlem uskutečněna.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)